

6. kapitola

Myslíte si, že to nejtěžší je za vámi, protože jste skoro na „konci výcviku?“ Gramble přejde arénu ke skladu dřevěných mečů. „Získali jste dojem, že už se nemusíte zlepšovat. Cesta na Trh vás rozmazlila, celý den jste mastili karty a tajně chodili na pivo, které jste propašovali na lod.“

Stojíme v řadě, udýchaní z posledního posilování. Ze stájí mečí kozy. To jsou ta nejhluchnější zvírata – neustále si stěžují, když každý den v čase tréninku musejí vyklidit výběh. Krávy možná páchnou ze všech nejvíc, ale aspoň jsou zticha.

Gramble prochází kolem nás a každému hodí jeden meč. „Ano, vím o vašich přestupcích všechno.“ Provokuje nás, protože ví ztraceně dobře, že plavba byla všechno možné, jen ne přepychem. „Zaútočte na levého souseda. Kdo se nechá vyřadit, začne běhat kolečka.“ Takový typ tréninku obvykle slouží jako trest za nekázeň. Gramble se postaví na konec řady. „Do toho!“

Začíná boj všech proti všem.

Máchnu mečem, který držím v levé ruce – mířím na Lawsonovu odkrytou ledvinu. Druhou ruku zaťatou v pěst držím nad hlavou, pokrčenou, abych odrazila Paulův výpad zprava, o kterém vím, že přijde. Výcvikové meče jsou sice dřevěné, ale naleštěné a dokonale naostřené. Úder jeho hranou mi vyšle do předloktí vlnu ohně.

Lawson uhne a hrot mého meče mu jen zlehka přejede po zádech. Paul rychle odzbrojí svého útočníka, takže se může soustředit výhradně na mě.

„Já nevěděl, že nechávají zrádce ve službě u strážných,“ zavrčí mi do obličeje.

Přestanu se věnovat Lawsonovi a bráním se Paulovu náporu. Je větší a silnější než já. Využiju toho ve svůj prospěch, přiskočím blíž, otočím se k němu zády a vrazím mu meč do břicha. Jde o smrtelné zranění a Paul je vyřazený.

„Co že jsi to říkal?“

Odhodí meč na zem, na znamení, že přijímá porážku. Rozhlédnu se po aréně a uvidím Lawsons v obranném postavení proti Auroře. Každý její výpad ho nutí o krok couvnout. Je skoro až příliš snadné připlížit se za něj. Můj pohled se přes Lawsonovo rameno setká s Aurořiným. Aurora ho nijak neupozorní na mou přítomnost a dalším sekem ho nasměruje přímo ke mně. Přejedu mu hranou meče po hrdle.

Podrážděně zajecí a Gramble mu pokyne, ať přestane kvílet a začne běhat.

„Díky,“ řeknu Auroře, ale ta už se přesunula k druhému protivníkovi.

Napiju se vody z měchu – jsem ráda, že mám dnešní pekelný trénink za sebou. Nezávidím vyřazeným strážným, kteří už běhají kolečka kolem arény. Na bojišti zůstali jen tři bojovníci: Messer, Aurora a Philip – a zdá se, že dva posledně jmenovaní uzavřeli dočasné příměří a spojili síly proti Messerovi. Messer je nejlepší šermíř v našem ročníku, takže jde o chytré rozhodnutí.

Netrvá dlouho a Messer vyřídí Philipa rychlým přískokem a sekem ze zadu do kolen. Aurora je na druhou stranu podle všeho rozhodnutá bojovat do posledního dechu. Její útoky jsou čím dál divočejší, bez rytmu a rozvahy – neřídí se ničím víc než slepým instinktem a snaží se nějak, jakkoliv, zasáhnout Messera.